

Publicerad 2015-02-12 15:26 av Ingemar_Klum

En lång promenad på en kort pir

En lång promenad på en kort pir.

Det är bara kökslampan som är tänd. Du sitter här mitt emot mig vid bordet som vi köpte för sju år sedan på second hand-affären borta på Drottninggatan. Vi var så lyckliga på den tiden och jag minns hur mycket vi skrattade när vi försökte lackera om bordet tillsammans. Våra bristande hantverkarskunskaper gjorde att det tog ett par gånger innan det blev fint. Det är ganska slitet nu efter alla bjudningar och fester vi har haft för våra vänner genom åren. Köket blev ofta samlingsplatsen för oss som inte dansade och bordet slets snabbt ner av ringar efter öl-, vin- och whiskeyglas. Fönstret bredvid oss är smutsig för att jag aldrig tvättade det innan vintern kom. Kondensen på insida och frosten på utsidan antyder om att det är kallt ute. Det har precis börjat snöa och jag ser att du försöker distrahera tårarna i dina ögonvrår med att räkna snöflingorna. Du tänder en cigarett och försöker verkligen hålla tillbaka dem, men som befarat så tränger sig sorgen på och tårarna börjar rinna ner för dina kinder.

När jag går härifrån kommer du att bli någon annan. Du kommer bli en person som är ensam istället för tvåsam. Det är en person som du inte har varit på så länge och det skrämmer mig för hur du kommer hantera det. Jag hoppas äntligen att ditt liv nu kommer att förbättras. Att du kommer ta långa promenader precis när stjärnorna tänds upp på himlavalvet. Det är den tiden du gillar mest. Då kommer du inte längre känna av smärtan som jag orsakat dig.

Det började med mitt jobb. Alla kvällar och alla resor tärde på din sinnesfrid. Jag vet, jag såg det framför mig varje dag. Och ändå lät jag det fortgå. Varför har jag ingen aning om, men jag kunde inte förmå mig att stilla din rastlösa kärlek till mig. Jag bara sa "somna om älskling" när jag kom hem och "vi ses senare" när jag lämnade dig morgonen efteråt. Plocka ut bitarna som inte ska finnas i en relation och en bild på mig bör finnas under kategorin "frånvarande".

Det fortsatte med tomheten. Den gnagande känslan att jag aldrig kunde göra dig riktigt lycklig genom att älska dig lika mycket som du älskade mig. Jag blir inte generad av någonting, men jag skäms över allting. Du fick det att se så lätt ut när vi rörde oss bland dina vänner, ute på klubbar, ja, till och med min familj. Jag var oftast tyst och beaktade det fantastiska sociala spektakel som du är. Det har förvisso satt oss på branter av vad vi orkade med. Jag ser det lilla ärret över ditt vänstra ögonbryn. Du tittar på mig nu. Jag tittar bara på ärret.

Vi hade varit ute med dina vänner som vilken lördag som helst. Jag hade blivit full och du ville dansa. Så du dansade själv. Du dansade häftigare och häftigare för att få min uppmärksamhet från botten av mitt glas så att du till sist hade hela golvet för dig själv. Och som ur en krigsfilm precis innan det stundande slaget stormade en armé av de konservativas kamphundar ut ur dimman med gläfsande käftar. De bet dig. De bet dig så hårt. De bet dig igen.

Jag har svårt att minnas den kvällen, men jag minns att jag inte var där för dig när du behövde mig som

mest. Jag var för feg. Inte för feg för att slåss, det hade jag gärna gjort om jag hade kunnat, utan för feg för att låta dig hjälpa mig med vad jag egentligen kände inombords. Fyllan hade fått mig så pass fördärvad att när polisen frågade om jag kände personen som ambulansen precis kört iväg så svarade jag bara "nej". Vi hade då levt ihop i fyra år.

Du tar ett djupt darrande andetag. Luften är ganska tung av röken från cigaretten som brunnit, så gott som orört, ner till filtret i askkoppen bredvid din högra armbåge. Det är en liknande luft som har kvävt mig under så lång tid. Jag har varit med dig, men ändå så ensam. Jag har lärt mig att man inte får några souvenirer från kärleken som man med stolthet visar upp, utan bara bagage. Bagage att släpa runt på år efter år som man gör sitt absolut bästa för att dölja. Idag kunde egentligen varit vilken dag som helst förutom att det här blev dagen som jag ställde mig ansikte mot ansikte med mitt bagage. Någon dag kommer du att förstå mig och vakna upp lycklig, men för stunden så måste du bara låta mig gå.

Du andas ut och jag trycker tillbaka stolen från bordet. Det skrapande ljudet från parketten skär som en kniv genom tystnaden som pågått under en outhärdlig evighet. Du reagerar och torkar dina tårar graciöst med båda händerna samtidigt från ögonvrån och ut över kindbenen med fingertopparna, samtidigt som du fäster blicken i taket. Jag känner inte igen ansiktsuttrycket. Jag har sett dig gråta förut, som den där fredagen när vi åt middag framför På spåret och du fick telefonsamtalet om att din barndomsvän hade gått bort. Du berättade för mig att han klättrat upp på Vattentornets tak. Han var så trött och lät fallet ta ångesten. Du blev så ledsen och ångerfull över att du inte hade förstått hur illa det faktiskt var med honom. Men det här är något nytt. Det finns en hopplöshet där i dina ögon som säger att, "det här är slutet". De frågar, "vad ska jag göra nu?".

Vad du kommer göra har jag ingen aning om. Det jag vill att du ska göra är att hitta någon ny. Någon som inte torterar eller ljuger för dig. Förhoppningsvis så kommer du inte att gråta för vad du har förlorat då. Det som en gång var så fint är så fult just i den här stunden. Det fina var så fint så länge, men det fula väger tyngst. Jag står mitt emot dig och du sitter kvar.

Kulmen var för någon månad sedan. Jag fick ett telefonsamtal under en av de få kvällarna jag spenderade hemma den senaste tiden. Jag lämnade dig i vardagsrummet med vinet och tv:n som sällskap och gick in i sovrummet. Det hade tydligen varit ett exceptionellt långt samtal för när jag kom tillbaka så var vinet slut och du var så arg. Du både skrek och kastade saker mot mig. Jag antar att märket i bokhyllan fortfarande är kvar efter vinglasen jag lyckades ducka undan. Jag minns inte hur länge vi bråkade, men mot slutet var du alldeles hes. Du har alltid trott att jag är kall. Att jag är en person som stänger av utan att bry mig ett dugg om vad du säger. Jag har smakat på livets rosentörnar både en och två gånger i mitt liv, men ingenting gör lika ont som dina ord.

Du tittar upp mot mig och jag försöker, bara för någon sekund, att undvika din ögonkontakt, men viker mig snabbt. Våra blickar möts och jag får en känsla i bröstet som liknar rädsla. Ditt ansikte säger det som du inte gör med ord. Att jag ska förklara att allt är ett missförstånd. Att jag tar tillbaka allt. Att jag ska stanna. Men det gör jag inte.

Stillsamheten och tystnaden från oss båda bryts enbart av sekundvisaren på den lilla kösklockan som hänger över dörren. Den dånar som att vi stod uppe i domkyrkans klocktorn. Det är outhärdligt att stå kvar. Känslan i bröstet befäller mina ben att börja röra sig mot ytterdörren och jag går. Bakom mig hör jag hur du andas in luft för ännu en djup suck. Jag hoppas att den är lättare nu.

Det sista jag tänker, innan jag lämnar det som var ett hem i snart tjugo år, är att jag inte kan bära på skulden längre. Det gör så ont att det är mina problem som kommer att definiera det som en gång var vi. Men någon dag, när du vaknar upp lycklig, så kommer du tacka livet att jag är borta. Så håll ut och var stark, mitt hjärtas fröjd och glädje.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingemar_Klum med Poeter.se id #49844 innehar upphovsrätten